

אורלי חידה, שנישאה לרופא ישראלי מפורסם עלידי בעלה, כיצד נלקחו ממנה ילדיה וכיצד

אורלי ובעלה, הר"ר רון לפין
למרות הכאב, ההשגלה והיוגן, אני לא מסוגלת לשנוא אותו...

רסם בנשים מסוכנות וקרימינליות הנמצאות בו. הסוהרת פתחה את דלת-הפלדה הכבדה, ואני מצאתי את עצמי עומדת כאמצע חדר ענקי, ובו עשרות נשים שהסתכלו בי. היתה דומיה מפחידה. רעתי מפחד. מני היו חיירות, ועיני התרוצצו בחוריהן במבטים מבוהלים. כולן בחנו אותי — האסירה הדד רשה. כולן היו לבושות כמוני במיכ נסיים ובחולצה כחולים. הסוהרת עזבה אותי באמצע החדר, הרליקה את הטל' וויזיה, ונעלמה מאחורי דלת-הפלדה.

רצח, שוד, סמים

עדיין לא עיבלתי את מה שקרה לי. ישבתי על כיסא בפניה המרור חקת של החרד. מפינתי בחנתי את הנשים שבחדר. כולן צחקו, דיברו, עישנו, קראו עיתונים, צפו בטלוויזיה. להפתעתי הן נראו בחורות רגילות ביותר. לאטילאט כאו והתיישבו ליד. כולן פרצו בצחוק. "ידעתי שהיא לא אחת משלנו", אמרה אחת, בעלת שיער ארוך-ארוך.

הראשונה שאלה מדוע אסרו אותי. "בעלי טען שגנבתי את הילדים שלנו", עניתי בשקט.

"אה, זה שום דבר. השופט ישחרר

מילה. מעברו השני של הקו ניסה אחי המבוהל להרגיע אותי ולשאל מה קרה. לבסוף, בכני הנוק, ובקול צרוד, אמרתי: "אני בכלא. תבוא להוציא אותי".

כראשונה בחיי שמעתי את אחי בוכה. הוא היה מבוכלל לחלוטין, וניסה להוציא ממני את הסיפור.

"רון סיפר למיטרה שגנבתי את הילדים. הוא הביא להם כל מיני מיסמכים, והשופט הוציא צו לאסור אותי. אני יכולה להשתחרר בערבות של 50 אלף דולר. שים את הבית שלי ב"Palms Springs בערבות, ותוציא אותי מפה כמה שיותר מהר!" אמרתי תוך כדי פירצייככי בלתי-פוסקים.

הסוהרת סגרה את הטלפון. נותרה לי זכות לשיחה נוספת. על הקיר היה רשום מיספר-טלפון של Bail Bond (מתן ערבויות לשיחרור אסירים.) חייגתי את המיספר, סיפרתי במהירות

את עשרות מכוניות-המיטרה, את הבניין שגרנו בו, את הרשא, הפרחים, הציפורים.

הכל נעלם פתאום. נשאתי את עיני וראיתי את השמיים הכחולים, הנקיים, הגדולים, ואת החופש שנלקח ממני והילדים שאבדו לי.

"מפתחות גדולים ומוזרים"

לקחתי לבית-הבלא המקומי של Paso Robles, עיר קטנה, במרחק של כארבע שעות-נסיעה מלוסיאנג'לס. זרקו אותי לתא קטן, לקחו את כל פרטי האישיים, ואחרי שעה נלקחתי לבית-הכלא לנשים ב"San-Lois Obispo, המסוכן ביותר ברחבי קליפורניה, במרחק שעה נסיעה מ"Paso Robles".

כשאני עדיין באזיקים, הכניסו אותי לחדר קטן, שם צילמו אותי, החתימו

"אני טונומטת

את הגיהנום!"

אותך במהירות." ענתה אחת שנראתה כמבינה.

ואז, ביו אחר זו, הן התחילו לספר לי — מבלי שהתבקשו — את הסיבה שבגללה הן נמצאות בכלא. אחת יושבת על רצח חבר שלה, השניה על סחר בסמים, השלישית על שוד-בנק, וכן הלאה.

כולן נראו לי בחורות רגילות, ולא כפי שתיארתי לעצמי — מפחידות ומ סוכנות. לאטילאט השתנתה האווירה סביבי, ונעשתה פחות מתוחה. כאשר הן הבינו שאני לא אחת משלהן, הן אף ניסו לתת לי עצות ולנחם אותי.

מה שקרה, ומסרתי את מיספר-הטלפון של אחי. נאמר לי שהם יעשו כמיטב יכולתם, אם אחי ישלם מיד ובמומן 10 אחוזים מהערבות — 5000 דולר.

הסוהרת טרקה את הטלפון בפעם השניה. "תבואי אחרי", היא נבחה באוזניי.

הלכתי אחריה לאורך מיסדרונות ארוכים וקרים. היא פתחה וסגרה שערים כבדים מפלדה, כמפתחות גדולים ומזוירים.

בסופו של דבר הגעתי לכלא של נשים, הנחשבות מבין המסוכנות ביותר ברחבי קליפורניה. זהו בית-כלא המפוי

אותי על עשרות טפסים, הפשיטו אותי ובדקו אותי בדיקה גופנית, לקחו את בגדיי ונתנו לי מדי-כלא — חולצה ומיכנסיים כחולים.

דרך מיסדרון ארוך, שבו היה מסומן פס צהוב על הריצפה, נלקחתי לטלפון. נאמר לי שיש לי זכות לעשות שתי שיחות-טלפון, ושעשה זאת בקיצור. פחדתי לשאול שאלות, מכיוון שזכרתי את סיפורי-ההוועה על שוטרים המרביי צים מכות-רצח לאסירים בכלא.

צילצלתי לאחי, שגר בזמנו בלאס וגאס. ברגע ששמעתי את קולו התפרצתי בכי ולא יכולתי להוציא

פתאום זרקו על בירכיי את בני הקטן, והשוטר צרח: "יש לך פחות מרקה להיפרד מהילדים. תעשי זאת מהר, ובלוי טראגדיות!"

הילדים חיבקו את צווארי. אני פרצתי בככי נואש, והמילים מיאנו לצאת.

הילדים ראו אותי בוכה, והתחילו לבכות כפחד. בכינו שלושתנו. לא יכולתי לחבק אותם בידי הכבולות, אבל לא הפסקתי לנשק אותם. אילצתי את עצמי להפסיק את שטף נשיקות. הסתכלתי בילדים, בעיניים הכחורות של ניקול ובשיערה הארוך, בעיני-השקר של ניק ובלחיי הסמוקות, וכאילו ידעתי שזו תהיה הפעם האחרונה שאני רואה אותם למשך תקופה ארוכה.

"אני רוצה שתקשיבו לי", אמרתי להם. שניהם השתקו והסתכלו בי. "אני רוצה שתזכרו שאמא אוהבת אתכם מאוד-מאוד, שאתם הדבר הכי חשוב לי עלי-ארמות, ושאי פעם לא אפסיק לחשוב עליכם. אתם הולכים עכשיו לאבא. אני רוצה שתהיו ילדים טובים, ואנחנו נראה בקרוב."

המילים יצאו לאט וברור, כאילו רציתי שמילותי יישארו תנומות בויכ רונם ולשנים רבות. לא יכולתי לעצור את בכיי, ושלושתנו חיבקנו ונישקנו זה את זה.

השוטרת בעלת פני-האבן לקחה יותר נכון: קרעה — את ילדיי הבוכים והצורחים ממני ולקחה אותם למכונית הסמוכה. עיני ליוו את ילדיי שנלקחו ממני, ואוזני לא יפסיקו לשמוע את בכיים ואת קולותיהם הקוראים: "אמא, אמא, אנחנו רוצים את אמא!"

השוטרת טרקה את הדלת אחריהם, ואני אמרתי מיספטי יחיד לשוטר שעמד ורשם את כל המתרחש: "תגיד לבעל-לשעבר שלמרות הכאב אני עדיין אוהבת אותו." השוטר טרק את דלת מכונית-המיטרה שישבתי בה, וקפץ וישב ליד ההגה.

מכונית-המיטרה התחילה לנסוע, ומחלונה ראיתי את ילדי, המנסים לדפוק על שמשות המכונית שבה נסעו,

עשרות מכוניות המיטרה והמיטרה החשאית האמריקאית כיתרו אותי. בתוך שניה קפצו עלי שוטרים חמושים.

השוטר הסמוך משך את זרועותיי מאחורי גבי וסגר אזיקים קרים וצרים מסביב לירידי.

"את עצורה בשם החוק, וכל מה שתגידי ישמש נגדך בבית-המיספט", דיקלם באוזניי.

שוטר נוסף קפץ על בני (בן שנה וחצי, בזמן האירוע) והרים אותו כנוצה. בני, שבהתחלה היה מוקסם מהשוטרים וממכוניות-המיטרה, נבהל לפתע מההמולה והתחיל לצרוח: "I want my mammy! Mammy!"

נאלצתי לצפות בשוטר המנסה להתגבר על השתוללות הילד, שככה וצרח בינתיים. השוטר זרק אותו כמו כרוך לשוטרת כלבוש אורחי, שיצאה בריצה ממכונית סמוייה.

כשאזיקים על ידי, נזרקתי לכיסא האחורי של מכונית-המיטרה, שעמדה באמצע הכביש, כשארותיה מהבהבים. שוטרים סרקו את דירתי, לקחו את ארנקי, שפכו את תוכנו וחיטטו בתוכו. הם דיברו במכשירי-קשר, וההמולה היתה גדולה.

שוטר כלבוש אורחי ניגש אלי ושי אל: "האם את יודעת על מה נאסרת?" פחדתי לדבר, מכיוון שידעתי שהם יכולים להשתמש ברבריי כנגדי. עיניעתי את ראשי לימין ולשמאל כאות-שלילה.

"בעלך-לשעבר דיווח לנו שגנבת את הילדים. את עצורה על גניבת ילדים."

"בלי טראגדיות!"

ק יבלתי שוק. מחשבותי התחילו להתרוצץ במהירות של 100 מייל לשעה.

איך זה יתכן? שאלתי בליבי. הרי היום בבוקר דיברתי עם רון (בע-ליילשעבר), והוא נשמע מעורר ואוהב מתמיד.

אלה הילדים שלנו. לא גנבתי שום ילדים: על מה הם מברייס? בטח נפלה טעות, ורון יתכן יבוא ויסדר הכל. מכונית-מיטרה נוספת נעצרה במרחקמה ממני, ובתי הקטנה בתוכה (בת שלוש וחצי, בזמן האירוע). הסתכלתי בה וישבתי ברגליים כושלות לעברי. היא קפצה עלי באופן טיבעי וישבה על בירכיי. "אמא, מה קורה פה?" היא שאלה באנגלית, בקול מתלחש.

כמלכת-המים 1976 ובאחרונה בארצות-הברית עזבתי את הקאריירה כמעט בשיא ההצלחה